

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1813

Κυριακὴ Ἁγίων Πάντων (Α' Ματθαίου)
30 Ἰουνίου 2013

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἔρημος γῆ κῆπος Θεοῦ

Ἄδύνατον νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ Εὐαγγέλιο! φωνάζει ἡ ἀπιστία. Ἄδύνατον νὰ ζήση σήμερα ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄδύνατον, φωνάζουν οἱ νέοι, νὰ κρατήσουμε ἀγνότητα. Ἄδύνατον, φωνάζουν οἱ ἔγγαμοι, νὰ ζήσουμε ἰσοβίως μὲ τὸ «*Ὁ ὁ Θεὸς συνέζευξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω*» (Ματθ. 19,6), οἱ ἄντρες μὲ μία γυναῖκα, οἱ γυναῖκες μὲ ἕναν ἄντρα. Ἄδύνατον, φωνάζουν οἱ ἔμποροι, νὰ πᾶμε μὲ τὸ «*Ἔστω ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ*» (ἔ.ἀ. 5,37). Ἄδύνατον, φωνάζουν οἱ πλούσιοι, νὰ τηρήσουμε τὸ «*Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς*» (ἔ.ἀ. 19,21). Ἄδύνατον, φωνάζουν οἱ ἐκδικητικοί, νὰ συγχωρήσουμε τοὺς ἐχθροὺς μας. Ἄδύνατον τὸ ἕνα, ἀδύνατον τὸ ἄλλο, ἀδύνατον ὁλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιο. Οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ φαίνονται ἀκατόρθωτες.

Οὐτοπία λοιπὸν τὸ Εὐαγγέλιο; Ὁχι· **οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε ἀκατόρθωτες.** Κι ἂν ἀκόμη βρισκόταν ἕνας μόνον καὶ ἐφήρμοζε ὅ,τι διέταξε ὁ Χριστός, ἀρκοῦσε αὐτὸς ν' ἀποδείξει ὅτι τὸ πείραμα πέτυχε, ὅτι ἡ ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀποτελεῖ φαντασία. Ὅ,τι ἔκανε ὁ ἕνας γιατί νὰ μὴν τὸ κάνουμε καὶ οἱ ἄλλοι;

Ἄλλὰ δὲν εἶνε ἕνας μόνον· εἶνε πολλοί, ἀναρίθμητοι ἐκεῖνοι ποὺ κάτω ἀπὸ δυσμενεῖς συνθήκες μὲ λόγια ἔργα καὶ μαρτυρικὸ θάνατο τηρήσαν τὴν ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτοὶ λένε· «*Πάντα ἰσχύομεν ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι ἡμᾶς Χριστῷ*» καὶ «*Μιμηταί μας γίνεσθε, καθὼς καὶ ἡμεῖς Χριστοῦ*» (Φιλ. 4,13. Α' Κορ. 11,1). Εἶνε **οἱ ἅγιοι Πάντες**, τοὺς ὁποίους προβάλλει ἡ Ἐκκλησία πρὸς μίμησιν.

Οἱ ἅγιοι, ἀγαπητοί μου, **δὲν ἦταν ἐξ ἀρχῆς ἅγιοι.** Κανεὶς δὲν γεννιέται ἅγιος. Σύμφωνα μὲ τὴν πείρα καὶ τὰ πορίσματα παρατηρήσεων καὶ πειραμάτων τῆς ἀνθρωπογνωσίας, σύμφωνα πρὸ παντὸς μὲ τὴν ἁγία Γραφή, ὁ ἄνθρωπος, κάθε ἄνθρωπος, πέφτει ἀπ' τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του σὰν ἕνας καρπὸς ποὺ κλείνει μέσα του τὰ σπέρματα ὄλων τῶν κακιῶν, σὰν ἕνα μίγμα εὐγενοῦς μετάλλου ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ

σπλάχνα τῆς γῆς ἀνακατεμένο μὲ ἀκάθαρτη ὕλη. Νά γιατί ὁ Δαυὶδ στὸν περίφημο 50ὸ ψαλμὸ τῆς μετανοίας του ὁδύρεται λέγοντας· «*Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου*» (Ψαλμ. 50,7).

Αὐτὸ τὸ λόγο μπορούσαν νὰ ἐπαναλάβουν καὶ οἱ ἅγιοι Πάντες. Γεννήθηκαν κι αὐτοὶ μὲ τὴν **βαρεῖα κληρονομικότητα** ποὺ ἔχει τὴ ρίζα τῆς ἀμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων. Ἀπὸ τὴ μολυσμένη ἐκείνη πηγὴ ἔφεραν μέσα τους τὰ μικρόβια τῆς κακίας, ποὺ μόλυνε καὶ διέφθειρε τὴν ἀγνή καρδιὰ ποὺ ἔδωσε ὁ Πλάστης. Γι' αὐτὸ ὡς πανανθρώπινη κραυγὴ γιὰ τὴ δηλητηρίασι τῆς καρδιάς, θεωρεῖται κι ὁ ἄλλος στίχος τοῦ ἴδιου ψαλμοῦ, τὸν ὁποῖο καὶ ἄπιστοι ὅπως ὁ Βολταῖρος θαύμασαν γιὰ τὸ ὕψος του· «*Καρδιὰν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου*» (Ψαλμ. 50,12).

Σὰν ἄνθρωποι λοιπὸν καὶ οἱ ἅγιοι μὲ σάρκα καὶ ὀστά, προτοῦ γνωρίσουν τὸν Σωτῆρα Χριστὸ δὲν εἶχαν καθαρὴ τὴν καρδιὰ· ἡ καρδιὰ τους ἦταν μολυσμένη ἐξ αἰτίας ὄχι μόνον τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος ἀλλὰ καὶ προσωπικῶν ἀμαρτημάτων. Ψέματα, κατάρεις, βλασφημίες, κλοπές, μοιχεῖες, πορνείες, φόνοι..., νά ὁ **ἀκάθαρτος ποταμὸς** τῆς ζωῆς πολλῶν ἀπ' αὐτούς.

Ἄλλὰ κάποια εὐλογημένη στιγμή ὁ ποταμὸς τῆς ζωῆς τους ἤλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνο **ποταμὸ τοῦ Ἰεζεκιήλ** (στὸ 47ο κεφ. τῆς προφητείας του). Τὰ νερά του, ποὺ ἀναβλύζουν ἀπ' τὸ Γολγοθᾶ, εἶνε θαυματουργά, ἀναζωογονοῦν τὰ πάντα. Σ' αὐτὰ τὰ νερά καλεῖ ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγοντας· «*Λούσασθε καὶ καθαροὶ γίνεσθε*» (Ἡσ. 1,16). Καὶ μία ἀκόμη σταγόνα τους μπορεῖ νὰ καθάρῃ τὸν ἄνθρωπο!

Δὲν εἶνε αὐτὸ ποίησις καὶ φαντασία δική μου. Ὅσοι ἀμφιβάλλουν ἄς ἀνοίξουν τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἄς μελετήσουν τοὺς βίους τῶν ἁγίων, καὶ θὰ δοῦν σὲ μύριες περιπτώσεις ὅτι **ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ**, ἀγγίζοντας τὴν καρδιὰ ληστῶν καὶ κακούργων, τοὺς μετέβαλε.

Και ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ μένει πάντοτε ἀμείωτη. **Ἡ Ἐκκλησία** δὲν εἶνε στείρα· **γεννᾷ καὶ σήμερα ἁγίους**. Ἡ παράταξι τῶν ἁγίων δὲν ἔκλεισε, ὁ κατάλογος στὰ μητρώα τῆς αἰωνιότητος δὲν σφραγίστηκε ἀκόμα. Ἡ ἀγιότης δὲν σταμάτησε στὸ 50, 300, 500, 600, 1.500 μ.Χ.... Ὅχι!

Καὶ στὸν αἰῶνα μας, αἰῶνα προδρομικὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ἡ ἀγιότης ἀνθίζει. Ἄντρες καὶ γυναῖκες βαδίζουν καὶ σήμερα στὰ ἴχνη τῶν μαρτύρων τῶν προηγουμένων γενεῶν. Παρ' ὄλες τὶς εἰρωνεῖες, τοὺς διωγμούς, τὰ μαρτύρια, δὲν προδίδουν τὴν πίστι, δὲν προσκυνοῦν τὰ νεώτερα εἰδωλα· μετὰ τὸ βλέμμα στὸν οὐρανὸ ὅπως ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος ἀγωνίζονται νὰ φανοῦν **ἄξιοι υἱοὶ καὶ θυγατέρες τῶν προγόνων** ἐκείνων, ποὺ θυσίασαν τὰ πάντα γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ.

Συνάντησα στὴ Βόρειο Ἑλλάδα μιὰ γερόντισσα πρόσφυγα ἀπὸ τὸν Πόντο. Ἡ οἰκογένειά της εἶχε ἐξολοθρευθῆ. Αὐτὴ ἦρθε μόνη ἐδῶ, ἀλλὰ ἔμελλε στὰ γηρατεῖα της νὰ δῆ νέους διωγμούς ἀπὸ σκοτεινὲς δυνάμεις. «Δὲν προδίδω», μοῦ ἔλεγε, «τὴν πίστι στὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀγάπη στὴν πατρίδα. Θὰ μείνω Χριστιανὴ Ἑλληνίδα. Θέλω, ὅταν πάω στὸν ἄλλο κόσμος, οἱ πρόγονοί μου ποὺ θυσίαστηκαν νὰ με ὑποδεχθοῦν καὶ νὰ ποῦν: Καλῶς τὴν κορούλα μας! **Ἔκανες ὅ,τι κάναμε κ' ἐμεῖς**. Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου».

Αὐτὴ ἡ μνήμη τῶν ἁγίων εἶνε τὸ ἰσχυρότερο ἐλατήριον ποὺ ὠθεῖ σὲ ἠθικὰ μεγαλουργήματα. **Ἡ Ἑλλάδα εἶνε χώρα ἁγίων**. Πάνω της αἰωρεῖται ἓνα φωτεινὸ νέφος μαρτύρων. Καμμιά χώρα δὲν ἔχει τόσους ἁγίους. Γι' αὐτὸ ἓνας ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ, ὁ **Φραγκίσκος Σκουῖφος**, (17ος αἰώνας) ἔγραφε γιὰ τὴν πατρίδα μας:

«Μίλησε κ' ἐσύ, οὐρανέ: πὲρ κ' ἐσύ μετὰ τὴν ἀκτινοβόλο γλῶσσα τίς δόξες τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος. Ποῦ εἶδες γιὰ πρώτη φορὰ ἀνθρώπους νὰ ζοῦν μέσα στίς ἐρήμους ζωὴ τῶν ἀγγέλων καὶ ν' ἀντιλαλοῦν ἀπὸ θεϊκοὺς ὕμνους ἐκεῖνα τὰ δάση ὅπου δὲν ἀκούγονται παρὰ οἱ ἄγριες φωνὲς τῶν θηρίων; Ποῦ εἶδες τὰ πετρώδη καὶ ἄκαρπα βουνὰ νὰ βλαστάνουν ἀνθη ἀρετῶν; ... Ἀπὸ ποῦ ἔκοψες τόσους κρίνους γιὰ νὰ στολίσης τοὺς κήπους σου; Ἀπὸ ποῦ τρύγησες τόσα ῥόδα γιὰ νὰ εὐωδιάσῃ μ' ἐκεῖνα ὁ Παράδεισος; Ἀπὸ ποῦ μάζεψες τόσους φοίνικες, τόσες δάφνες, γιὰ νὰ ῥαντίσης καὶ νὰ στεφανώσης τὸ θρόνον τοῦ μεγάλου βασιλέως; Ποιὸς ἐκτὸς ἀπ' τὴν Ἑλλάδα σοῦ χάρισε τὰ πιὸ φωτεινὰ ἄστρα ποῦ ν' ἀστράφτουν στὸ στερέωμά σου;... Ἄν ὁ Ἑωσφόρος σὲ γύμνωσε ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, τὸ Ἑλληνικὸ γένος σοῦ ἔδωσε τόσους ἁγίους ποῦ δὲν φαίνεσαι πλέον οὐρανός, ἀλλὰ, χωρὶς ὑπερβολή, φαίνεσαι ὅλος ὅλος μία Ἑλλάδα».

* * *

Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, ἐπίτρεψέ μου νὰ σὲ ρωτήσω· Πιστεύεις στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν; πιστεύεις ἀπόλυτα; Ἐάν ναι, τότε, ὅσο σκληρὸς κι ἂν εἶνε οἱ συνθήκες, μὴν πῆς «Ἀδύνατον νὰ ζήσω κατὰ Χριστόν». Ὅχι. **Μακριὰ ἢ δειλιά!** Μπορεῖς νὰ δώσης μαρτυρία Χριστοῦ, ὅποιο κι ἂν εἶνε τὸ ἔργο καὶ τὸ ἐπάγγελμά σου.

Ῥίξε ἓνα βλέμμα στὴν παράταξι τῶν ἁγίων Πάντων, καὶ θὰ διακρίνης συναδέλφους σου. **ὑπάρχουν ἅγιοι ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα**: ὅλοι ἐξήσαν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου ποὺ εἶπε «*Οὐκ ἤλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι*» (Ματθ. 20,28). Ἄν εἶσαι κληρικὸς, δὲς ἱεράρχας, πρεσβυτέρους καὶ διακόνους. Ἄν εἶσαι ἐγγράμματος, δὲς τοὺς Βασιλείους, Γρηγορίου καὶ Χρυσοστόμους. Ἄν εἶσαι ἀξιωματικὸς ἢ στρατιώτης, δὲς τοὺς ἁγ. Δημητρίου, Γεωργίου, Θεοδώρους. Οἱ γεωργοὶ ἔχουν τοὺς ἁγ. Τρύφωνα, Παῦλο τὸν ἄπλοῦν· οἱ βοσκοὶ τοὺς ἁγ. Σπυριδῶνα, Σῶζοντα, Βλάσιο καὶ τοὺς ποιμένας τῆς Βηθλεέμ· οἱ κηπουροὶ τὸν ἁγ. Φωκᾶ, οἱ μάγειροι τὸν ἁγ. Εὐφρόσυνο, οἱ ῥάφτες καὶ οἱ βαφεῖς τὸν ἁγ. Μένιγγο, οἱ ὑποδηματοποιοὶ τὸν ἁγ. Ζαχαρία, οἱ ζωγράφοι τὸν εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ καὶ τὸν ὄσιο Ζαχαρία, οἱ χαράκτες τὸν ἁγ. Ἰωάννη τὸ νηστευτὴ, οἱ διδάσκαλοι τὸν ἁγ. Ἀρσένιο, οἱ γιατροὶ τοὺς ἁγ. Ἀναργύρους καὶ τὸν ἁγ. Παντελεήμονα, οἱ ἀστρονόμοι τοὺς τρεῖς μάγους, οἱ ἄρχοντες τοὺς ἁγ. Ἀμβρόσιο, Φιλογόνιο καὶ Ἀρτέμιο, οἱ δικασταὶ τοὺς ἁγ. Διονύσιο ἄρεοπαγίτη καὶ Ἱερόθεο, οἱ βουλευταὶ τὸν εὐσχήμονα Ἰωσήφ, ... καὶ οἱ βασιλεῖς τοὺς ἁγ. Κωνσταντῖνο καὶ Ἑλένη.

Παντοῦ ἀπλώνεται ἡ ἀγιότης, γιὰ ν' ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ Χριστιανός, ὅπου καὶ ἂν ὑπηρετῆ, παρὰ τὰ ἐμπόδια, λαμβάνει ἄνωθεν δύναμι νὰ ζῆ τὴ μυστικὴ ἀγία ζωὴ τοῦ Πνεύματος. Συγκινητικὰ παραδείγματα βρίσκουμε στοὺς βίους τῶν ἁγίων, ποὺ δείχνουν ὅτι μέσα καὶ στὴν πιὸ διεφθαρμένη κοινωνία εἶνε δυνατόν ν' ἀνθήσουν τὰ ἀνθη τῆς ἀρετῆς. Διότι «*τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν*» (Ρωμ. 8,28).

Ἄγιοι Πάντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν! Ἐσεῖς ἀγαπήσατε μεθεῖο ἔρωτα πάνω ἀπὸ κάθε ἐγκόσμιο τὸν Χριστό, ἀγωνιστήκατε στὴ γενεά σας καὶ νικήσατε. Καὶ τώρα παρακολουθεῖτε τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες ποὺ διεξάγει ἡ σημερινὴ γενεά τῶν Χριστιανῶν ἐναντίον τοῦ ἀντιχρίστου. Μεγαλύτεροι ἀδελφοί μας· σπεύσατε, σᾶς παρακαλοῦμε, νὰ μᾶς βοηθήσετε. Μὴ παύσετε νὰ προσεύχεσθε, ὁ Κύριος νὰ δώσῃ τὴ νίκη σ' ἐκείνους ποῦ, ὅπως κ' ἐσεῖς, ἀγωνίζονται ὑπὸ τὴν σκέπη τοῦ τιμίου σταυροῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**